

Duktig

Man vill så gärna vara duktig. Man vill så gärna duga. Man vill så gärna få beröm.

Jag vet hur det känns att vara ansedd som duktig, få applåder och berömmande ord. Härligt, visst, men ändå kommer tvivlen så

ofta. Ändå kommer ibland så konstiga tankar. "Förstår inte alla att jag bara låtsas?" Förstår inte alla att egentligen kan jag ingenting, allt är bara en illusion?" "På insidan duger jag ju ingenting till".

Varifrån kommer alla dessa tankar?

Varför är det så lätt att efter en dag bara tänka på det som inte blev så bra istället för det som faktiskt fungerade?

Varför är det så lätt att se det som saknas istället för det man har?

Ormen lockade Adam och Eva med att de skulle få öppnade ögon.

1 Mos 3:4-5 Då sade ormen till kvinnan: "Ni ska visst inte dö! Men Gud vet att den dag ni äter av den kommer era ögon att öppnas, och ni blir som Gud med kunskap om gott och ont."

Det låter ju bra med öppnade ögon, men vad hände?

1 Mos 3:7 Då öppnades ögonen på dem båda, och de märkte att de var nakna.

Visserligen fick de öppnade ögon men det de fick syn på var att de var nakna. De fick syn på det som de inte hade.

Är detta berättelsen om ursprunget till att vi oftast ser det

vi saknar, det som blir fel?

Av alla spelade toner i en melodi minns vi de som blev fel. Av alla sagda ord minns vi de som inte nådde fram. Av alla val vi gjort minns vi de felaktiga. Dessutom bedömer vi ofta vårt värde utifrån det vi saknar, utifrån våra brister.

Det är som att vi både ser och är blinda på samma gång.

Paulus ber:

Ef 1:18 Jag ber att era hjärtans ögon ska få ljus så att ni förstår vilket hopp han har kallat er till, hur rikt och härligt hans arv är bland de heliga.

Stunder när bristerna vill ta över tankarna och känslorna får vi be till Gud om öppnade ögon för det hopp som vi har i Honom. Vårt värde sitter trots allt inte i våra brister.

Jes 43:4 Eftersom du är dyrbar i mina ögon, högt aktad och älskad av mig.